Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 4 lutego 2016 r.*

Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego STICK MiniMINI Beretta — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy MINI WINI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 216/96

W sprawie T-247/14,

Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG, z siedzibą w Edewecht (Niemcy), reprezentowana przez adwokata S. Labesiusa,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez A. Poch, działającą w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest:

Salumificio Fratelli Beretta SpA, z siedzibą w Barzanò (Włochy), reprezentowana przez adwokatów G. Ghislettiego, F. Bragę oraz P. Pozziego,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 lutego 2014 r. (sprawa R 1159/2013-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG a Salumificio Fratelli Beretta SpA,

SĄD (szósta izba),

w składzie: S. Frimodt Nielsen (sprawozdawca), prezes, F. Dehousse i A.M. Collins, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 17 kwietnia 2014 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez OHIM w sekretariacie Sądu w dniu 26 sierpnia 2014 r.,

* Język postępowania: angielski.

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez interwenienta w sekretariacie Sądu w dniu 12 sierpnia 2014 r.,

po zapoznaniu się z repliką złożoną przez skarżącą w sekretariacie Sądu w dniu 5 listopada 2014 r.,

po zapoznaniu się z dupliką złożoną przez interwenienta w sekretariacie Sądu w dniu 28 stycznia 2015 r.,

uwzględniwszy, że w terminie miesiąca od dnia powiadomienia stron o zakończeniu pisemnego etapu postępowania nie wpłynął żaden wniosek o wyznaczenie rozprawy, i postanowiwszy, na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy i w zastosowaniu art. 135a regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r., orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 22 czerwca 2011 r. interwenient, Salumificio Fratelli Beretta SpA, dokonał w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

2 Znakiem towarowym, dla którego wystąpiono o rejestrację, jest następujące oznaczenie graficzne:

3 Towary i usługi, dla których wniesiono o rejestrację, należą między innymi do klas 29 i 43 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają następującemu opisowi:

— klasa 29: „mięso, drób i dziczyzna”;

— klasa 43: „usługi restauracyjne (posiłki)”.

4 Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 2011/139 z dnia 26 lipca 2011 r.

5 W dniu 24 października 2011 r. skarżąca, Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG, wniosła na podstawie art. 41 rozporządzenia nr 207/2009 sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla towarów i usług wskazanych w pkt 3 powyżej.

6 Sprzeciw został oparty na wcześniejszym słownym wspólnotowym znaku towarowym MINI WINI, zgłoszonym w dniu 31 lipca 2003 r. i zarejestrowanym w dniu 2 marca 2005 r. pod numerem 3297835.

7 Towary objęte wcześniejszym znakiem towarowym, na którym oparto sprzeciw, należą między innymi do klasy 29 i odpowiadają następującemu opisowi: „mięsa i wędliny, mięso i wędliny konserwowane, ryby, drób i dziczyzna, również w postaci gotowej do spożycia, konserwowanej, marynowanej i mrożonej; ekstrakty mięsne; galarety, galarety mięsne; konserwy z dań gotowych, złożone zasadniczo z warzyw lub mięsa, lub grzybów, lub wędlin, lub orzechów, lub ziemniaków, lub kapusty kwaszonej, lub owoców; konserwy z warzyw i grzybów, zupy przygotowane do ugotowania; zupy gotowe do spożycia; pasty warzywne; żywność konserwowana, przekąski, również nadające się do kuchenek mikrofalowych, dania przygotowane do gotowania lub gotowe do spożycia, również nadające się do kuchenek mikrofalowych, zawierające zasadniczo mięso i wędliny, ryby, drób i dziczyznę, grzyby, warzywa, orzechy, ziemniaki lub kapustę kwaszoną; hot dogi; wędliny w cieście; sałatki”.

8 W sprzeciwie powołano się na podstawę odmowy rejestracji przewidzianą w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

9 Decyzją z dnia 30 kwietnia 2013 r. Wydział Sprzeciwów częściowo uwzględnił sprzeciw, między innymi w odniesieniu do towarów „mięso, drób i dziczyzna” należących do klasy 29. Z jednej strony stwierdził on, że co się tyczy towaru „wędliny” – jedynego towaru, dla którego skarżąca według niego udowodniła rzeczywiste używanie swojego znaku towarowego – w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Z drugiej strony, co się tyczy usług należących do klasy 43, oddalił on sprzeciw, ponieważ wspomniane usługi i towary, dla których używanie znaku towarowego zostało udowodnione, nie były podobne.

10 W dniu 21 czerwca 2013 r. interwenient wniósł do OHIM odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009.

11 Decyzją z dnia 14 lutego 2014 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Czwarta Izba Odwoławcza OHIM uwzględniła odwołanie i uchyliła decyzję Wydziału Sprzeciwów w całości.

12 Izba Odwoławcza w pierwszej kolejności uznała za niedopuszczalne wnioski skarżącej mające na celu zmianę decyzji Wydziału Sprzeciwów w odniesieniu do usług należących do klasy 43 na tej podstawie, że poszerzają one zakres skargi i nie spełniają przesłanek wymienionych w art. 60 rozporządzenia nr 207/2009. W drugiej kolejności stwierdziła ona, co się tyczy towarów należących do klasy 29, że w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia właściwego kręgu odbiorców w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 z uwagi na to, że w szczególności ich podobieństwo ogranicza się do elementu opisowego „mini”.

Żądania stron

13 Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

14 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania;

15 Interwenient wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej poniesionymi przez niego kosztami.

Co do prawa

16 Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 8 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiającego regulamin wewnętrzny izb odwoławczych OHIM (Dz.U. L 28, s. 11), ze zmianami, a drugi – naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 216/96

17 Przede wszystkim należy przypomnieć, że interwenient wniósł do Izby Odwoławczej odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów. W odniesieniu do tego odwołania skarżąca, występując w charakterze strony pozwanej, sformułowała w odpowiedzi wnioski mające na celu zmianę wspomnianej decyzji względem usług należących do klasy 43. Izba Odwoławcza uznała te wnioski za niedopuszczalne.

18 W ramach niniejszego postępowania skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej naruszenie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 216/96 poprzez uznanie za niedopuszczalne jej wniosków mających na celu zmianę decyzji Wydziału Sprzeciwów. Przypomina ona bowiem, że na mocy tego przepisu „[w] postępowaniach inter partes strona pozwana może w swojej odpowiedzi domagać się unieważnienia [stwierdzenia nieważności] lub zmiany zaskarżonej decyzji w kwestii niepodniesionej w odwołaniu" i że „[t]akie wnioski stają się bezprzedmiotowe w przypadku odstąpienia powoda od powództwa [wnoszącego odwołanie]". Co więcej, wbrew temu, co Izba Odwoławcza wydaje się sugerować w pkt 21 zaskarżonej decyzji, wspomniany przepis nie jest sprzeczny z rozporządzeniem nr 207/2009. Wreszcie w ocenie skarżącej w razie uznania za dopuszczalne jej wniosków mających na celu zmianę decyzji Wydziału Sprzeciwów miałyby one skutki co do istoty sprawy.

19 OHIM przyznaje, że istnieją rozbieżności pomiędzy izbami odwoławczymi w odniesieniu do wykładni art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 216/96. W tym względzie zwraca uwagę Sądu na wyrok z dnia 7 kwietnia 2011 r., Intesa Sanpaolo/OHIM – MIP Metro (COMIT) (T-84/08, Zb.Orz., EU:T:2011:144). Jednakże uważa on, że nie jest konieczne rozstrzygnięcie tej kwestii, gdyż po pierwsze, wnioski przedstawione przez stronę w przedmiocie odnośnych usług nie zostałyby uwzględnione co do istoty, a po drugie, przysługujące skarżącej prawo do obrony nie zostało naruszone.

20 Interwenient twierdzi, że Izba Odwoławcza dokonała poprawnej wykładni rozporządzenia nr 216/96 w świetle rozporządzenia nr 207/2009 i uznała za niedopuszczalne wnioski przedstawione przez skarżącą w ramach odpowiedzi.

21 Po pierwsze, należy stwierdzić, że wbrew temu, co przyjęła Izba Odwoławcza w pkt 26 zaskarżonej decyzji, brzmienie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 216/96 nie czyni żadnej wzmianki o „wnioskach" odnoszących się do wniosków o przedstawienie dowodu używania, o zawieszenie postępowania lub wyznaczenie rozprawy.

22 Według orzecznictwa z brzmienia art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 216/96 wynika, że w postępowaniu przed izbą odwoławczą strona pozwana może w swej odpowiedzi na odwołanie skorzystać z prawa do zakwestionowania decyzji, która została zaskarżona. Już sama okoliczność, że strona jest pozwaną,

pozwala jej zatem na zakwestionowanie w szczególności ważności decyzji Wydziału Sprzeciwów. Ponadto wspomniany przepis nie ogranicza tego prawa do zarzutów podniesionych już w odwołaniu. Przewiduje on bowiem, że wnioski powinny dotyczyć kwestii niepodniesionej w odwołaniu. Co więcej, przepis ten w żaden sposób nie odnosi się do możliwości wniesienia przez stronę pozwaną odrębnego odwołania od zaskarżonej decyzji. Zatem decyzję tę można zakwestionować albo za pośrednictwem odrębnego odwołania, przewidzianego w art. 60 rozporządzenia nr 207/2009, albo za pośrednictwem wniosków przewidzianych w art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 216/96 (zob. podobnie ww. w pkt 19 wyrok COMIT, EU:T:2011:144, pkt 23).

23 Po drugie, wbrew temu, co Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, uznanie dopuszczalności wniosków przedstawionych przez skarżącą w ramach odpowiedzi nie sprowadza się do umożliwienia drugiej stronie postępowania przed Izbą Odwoławczą wniesienia odwołania z naruszeniem terminu i obowiązku uiszczenia opłaty, o których mowa w art. 60 rozporządzenia nr 207/2009.

24 Z brzmienia art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 216/96 wyraźnie wynika bowiem, że możliwość domagania się stwierdzenia nieważności lub zmiany zaskarżonej decyzji w kwestii niepodniesionej w odwołaniu jest ograniczona do postępowań inter partes. Wnioski te należy sformułować w odpowiedzi przedstawionej w ramach wspomnianych postępowań. To z tego względu, jak słusznie podkreśliła skarżąca, przepis ten przewiduje, że takie wnioski stają się bezprzedmiotowe w przypadku odstąpienia wnoszącego odwołanie od postępowania przed izbą odwoławczą. Zatem, aby zakwestionować decyzję Wydziału Sprzeciwów, odrębne odwołanie, takie jak przewidziane w art. 60 rozporządzenia nr 207/2009, jest jedynym środkiem prawnym umożliwiającym podniesienie zarzutów w sposób pewny. Wynika z tego, że wnioski mające na celu stwierdzenie nieważności lub zmianę zakwestionowanej decyzji w kwestii niepodniesionej w odwołaniu w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 216/96 różnią się od odwołania przewidzianego w art. 60 rozporządzenia nr 207/2009. I tak, jak słusznie podniosła skarżąca, przesłanki określone w art. 60 rozporządzenia nr 207/2009 nie stosują się do wspomnianych wniosków.

25 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 216/96 skarżąca, jako strona pozwana przed Izbą Odwoławczą, przedstawiła w ramach odpowiedzi, i to w wyznaczonym terminie, wnioski mające na celu zmianę decyzji Wydziału Sprzeciwów w odniesieniu do usług należących do klasy 43. Ponadto, jak wskazano w pkt 23 i 24 powyżej, nie była ona zobowiązana w tych ramach do dochowania terminu i uiszczenia opłaty, o których mowa w art. 60 rozporządzenia nr 207/2009. W rezultacie Izba Odwoławcza niesłusznie odrzuciła wspomniane wnioski jako niedopuszczalne.

26 Ponadto, co się tyczy argumentów przestawionych przez skarżącą i OHIM w odniesieniu do zasadności argumentacji skarżącej w przedmiocie usług należących do klasy 43, należy przypomnieć, że kontrola przeprowadzana przez Sąd na podstawie art. 65 rozporządzenia nr 207/2009 to kontrola zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych OHIM. W ramach tej kontroli Sąd może stwierdzić nieważność lub dokonać zmiany decyzji będącej przedmiotem skargi wyłącznie wówczas, kiedy w momencie jej wydania miała do niej zastosowanie jedna z podstaw stwierdzenia nieważności lub dokonania zmiany, o których mowa w art. 65 ust. 2 tego rozporządzenia (wyrok z dnia 18 grudnia 2008 r., Les Éditions Albert René/OHIM, C-16/06 P, Zb.Orz., EU:C:2008:739, pkt 123). Jednakże ta przyznana Sądowi kompetencja o charakterze reformatoryjnym nie skutkuje przyznaniem mu uprawnienia do dokonania oceny, w przedmiocie której rzeczona izba odwoławcza nie przedstawiła jeszcze swojego stanowiska (zob. podobnie wyrok z dnia 5 lipca 2011 r., Edwin/OHIM, C-263/09 P, Zb.Orz., EU:C:2011:452, pkt 71, 72).

27 Z tego względu w niniejszej sprawie do Sądu nie należy ocena zasadności argumentacji, która nie została oceniona przez Izbę Odwoławczą.

28 Konkludując, należy uwzględnić zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 216/96, i w rezultacie stwierdzić częściową nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odrzucono w niej wnioski skarżącej dotyczące usług należących do klasy 43.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

29 Przede wszystkim należy przypomnieć, że drugi zarzut skarżącej dotyczy oddalenia sprzeciwu w odniesieniu do towarów należących do klasy 29.

30 Skarżąca podnosi w istocie, że Izba Odwoławcza niesłusznie stwierdziła najpierw, że charakter odróżniający wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego nie jest wyższy od przeciętnego, następnie – że poziom uwagi właściwego kręgu odbiorców jest przeciętny, a wreszcie – że w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

31 OHIM i interwenient nie zgadzają się z argumentami skarżącej.

32 Zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w wyniku sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli z powodu identyczności z wcześniejszym znakiem towarowym lub podobieństwa do niego i identyczności lub podobieństwa towarów lub usług oznaczonych tymi dwoma znakami towarowymi istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odbiorców na terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony. Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje również prawdopodobieństwo skojarzenia z wcześniejszym znakiem towarowym.

33 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd istnieje, jeśli krąg odbiorców może uznać, że dane towary lub usługi pochodzą z tego samego przedsiębiorstwa lub z przedsiębiorstw powiązanych gospodarczo. Z orzecznictwa tego wynika, że prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd winno być oceniane całościowo, zgodnie ze sposobem postrzegania danych oznaczeń i towarów lub usług przez właściwy krąg odbiorców, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych czynników występujących w danym przypadku, a w szczególności współzależności między podobieństwem oznaczeń a podobieństwem oznaczonych towarów i usług [zob. wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2003 r., Laboratorios RTB/OHIM – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), T-162/01, Rec, EU:T:2003:199, pkt 30–33 i przytoczone tam orzecznictwo].

34 Do celów stosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd zakłada jednoczesne istnienie identyczności lub podobieństwa między kolidującymi ze sobą znakami towarowymi oraz identyczności lub podobieństwa oznaczonych tymi znakami towarów lub usług. Przesłanki te muszą być spełnione łącznie [zob. wyrok z dnia 22 stycznia 2009 r., Commercy/OHIM – easyGroup IP Licensing (easyHotel), T-316/07, Zb.Orz., EU:T:2009:14, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo].

35 To właśnie w świetle powyższych zasad należy przeprowadzić badanie dokonanej przez Izbę Odwoławczą oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku kolidujących ze sobą oznaczeń.

W przedmiocie właściwego kręgu odbiorców

36 Skarżąca uważa przede wszystkim, że skoro rozpatrywane towary nie są drogie, poziom uwagi odbiorców podczas ich zakupu jest niewysoki. Następnie skarżąca sądzi, że Izba Odwoławcza pominęła w swojej ocenie odbiorców włoskich oraz okoliczność, iż konsument ma rzadko możliwość dokonania bezpośredniego porównania różnych znaków.

37 Zgodnie z orzecznictwem przy dokonywaniu całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd należy wziąć pod uwagę przeciętnego konsumenta danej kategorii towarów, który jest właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny. Należy także uwzględnić okoliczność, że poziom uwagi przeciętnego konsumenta może ulegać zmianom w zależności od tego, o jaką kategorię towarów lub usług chodzi [zob. wyrok z dnia 13 lutego 2007 r., Mundipharma/OHIM – Altana Pharma (RESPICUR), T-256/04, Zb.Orz., EU:T:2007:46, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo].

38 Jeżeli ochrona wcześniejszego znaku towarowego rozciąga się na całą Unię Europejską, należy wziąć pod uwagę sposób postrzegania kolidujących ze sobą znaków przez konsumenta rozpatrywanych towarów lub usług na tym terytorium. Wymaga jednak przypomnienia, że do odmowy rejestracji wspólnotowego znaku towarowego wystarczy, aby względna podstawa rejestracji w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 istniała tylko w części Unii [zob. podobnie wyrok z dnia 14 grudnia 2006 r., Mast-Jägermeister/OHIM – Licorera Zacapaneca (VENADO w ramie i in.), od T-81/03 do T-82/03 i T-103/03, Zb.Orz., EU:T:2006:397, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo].

39 W niniejszym przypadku, jak słusznie podniósł OHIM, Izba Odwoławcza prawidłowo stwierdziła, że skoro odnośne towary są towarami bieżącej konsumpcji, właściwy krąg odbiorców składa się z przeciętnych konsumentów w Unii, których uważa się za właściwie poinformowanych oraz dostatecznie uważnych i rozsądnych [zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2007 r., Cabrera Sánchez/OHIM – Industrias Cárnicas Valle (el charcutero artesano), T-242/06, EU:T:2007:391, pkt 38].

40 Stwierdzenia tego nie podważają argumenty wysuwane przez skarżącą. Izba Odwoławcza wcale nie pominęła wzięcia pod uwagę odbiorców włoskich. Wyraźnie odniosła się do nich w pkt 39 zaskarżonej decyzji, w której wskazała, że określenie „mini” jest rozumiane w całej Unii, w tym we Włoszech, jako oznaczające „mały”. Podobnie w pkt 45 wspomnianej decyzji, przypomniawszy orzecznictwo wynikające z wyroku z dnia 22 czerwca 1999 r., Lloyd Schuhfabrik Meyer (C-342/97, Rec, EU:C:1999:323), słusznie podniosła ona, że wbrew temu, co twierdzi skarżąca, konsument ma rzadko możliwość dokonania bezpośredniego porównania różnych znaków i w tym zakresie musi on zaufać ich niedoskonałemu obrazowi zachowanemu w pamięci.

41 W rezultacie należy oddalić argumenty skarżącej w odniesieniu do właściwego kręgu odbiorców.

W przedmiocie porównania towarów

42 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy ocenie podobieństwa rozpatrywanych towarów lub usług należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki charakteryzujące wzajemny stosunek tych towarów lub usług. Czynniki te obejmują w szczególności ich rodzaj, przeznaczenie, wykorzystanie, jak też to, czy są one względem siebie konkurencyjne, czy też się uzupełniają. Mogą być wzięte pod uwagę także inne czynniki, na przykład kanały dystrybucji rozpatrywanych towarów [zob. wyrok z dnia 11 lipca 2007 r., El Corte Inglés/OHIM – Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, Zb.Orz., EU:T:2007:219, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo].

43 W niniejszym przypadku wszystkie towary, do których odnosi się zgłoszony znak towarowy, są objęte wcześniejszym znakiem towarowym. W rezultacie należy stwierdzić, że odnośne towary są identyczne z towarami objętymi wcześniejszym znakiem towarowym, co zresztą nie zostało podważone.

W przedmiocie porównania oznaczeń

44 Skarżąca twierdzi, że elementami dominującymi rozpatrywanych oznaczeń są z jednej strony, w przypadku zgłoszonego znaku towarowego, element „minimini”, a z drugiej strony, w przypadku wcześniejszego znaku towarowego, wyrażenie „mini wini”. Uważa ona, że wspomniane oznaczenia są

bardzo podobne z uwagi na to, że oba zawierają określenie „mini” i mają zbliżoną wymowę, gdyż w każdym ze wspomnianych oznaczeń wymowa wspomnianego określenia poprzedza wymowę grupy liter „ini”. Według niej te dwa elementy tworzą w odniesieniu do każdego ze znaków towarowych rym i są w rezultacie łatwiej zapamiętywane i rozpoznawane przez właściwy krąg odbiorców. Następnie skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej wzięcie pod uwagę wyłącznie okoliczności, że element „minimini” jest elementem centralnym zgłoszonego znaku towarowego ze względu na rozmiar i umiejscowienie zwracające uwagę. Wreszcie uważa ona, że pod względem wizualnym litera „w” we wcześniejszym znaku towarowym może być postrzegana jako odwrócona litera „m”.

45 Całościową ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w zakresie, w jakim dotyczy ona wizualnego, fonetycznego lub konceptualnego podobieństwa rozpatrywanych oznaczeń, należy oprzeć na wywieranym przez nie całościowym wrażeniu, ze szczególnym uwzględnieniem ich elementów odróżniających i dominujących. Sposób postrzegania znaków towarowych przez przeciętnego konsumenta rozpatrywanych towarów lub usług odgrywa w całościowej ocenie wspomnianego prawdopodobieństwa decydującą rolę. W tym względzie przeciętny konsument postrzega zwykle znak towarowy jako całość i nie dokonuje analizy jego poszczególnych detali (zob. wyrok z dnia 12 czerwca 2007 r., OHIM/Shaker, C-334/05 P, Zb.Orz., EU:C:2007:333, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).

46 Ocena podobieństwa dwóch znaków towarowych nie może ograniczyć się do zbadania tylko jednego z elementów tworzących dany złożony znak towarowy i porównania go z innym znakiem towarowym. Przeciwnie, porównania należy dokonać poprzez analizę danych znaków towarowych postrzeganych każdy jako całość, co nie oznacza, że całościowe wrażenie pozostawione przez złożony znak towarowy w pamięci właściwego kręgu odbiorców nie może w niektórych przypadkach zostać zdominowane przez jeden lub kilka z jego składników (zob. ww. w pkt 45 wyrok OHIM/Shaker, EU:C:2007:333, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo). Tylko wtedy, gdy wszystkie pozostałe składniki znaku towarowego są bez znaczenia, ocena podobieństwa może zależeć wyłącznie od składnika dominującego (ww. w pkt 45 wyrok OHIM/Shaker, EU:C:2007:333, pkt 42; wyrok z dnia 20 września 2007 r., Nestlé/OHIM, C-193/06 P, EU:C:2007:539, pkt 42). Mogłoby to mieć miejsce, na przykład gdy taki składnik jest w stanie samodzielnie zdominować wizerunek tego znaku towarowego, który właściwy krąg odbiorców zachowa w pamięci, skutkiem czego wszystkie pozostałe składniki tego znaku towarowego będą bez znaczenia w wywieranym przez niego całościowym wrażeniu (ww. wyrok Nestlé/OHIM, EU:C:2007:539, pkt 43).

47 Ponadto zgodnie z orzecznictwem należy zauważyć, że co do zasady odbiorcy nie będą uważać elementu opisowego stanowiącego część złożonego znaku towarowego za element odróżniający i dominujący w wywieranym przez ten znak całościowym wrażeniu [wyroki: z dnia 3 lipca 2003 r., Alejandro/OHIM – Anheuser Busch (BUDMEN), T-129/01, Rec, EU:T:2003:184, pkt 53; z dnia 6 października 2004 r., NLJEANS, New Look/OHIM – Naulover (NLSPORT, NLACTIVE i NLCollection), od T-117/03 do T-119/03 i T-171/03, Zb.Orz., EU:T:2004:293, pkt 34; z dnia 7 lipca 2005 r., Miles International/OHIM – Biker Miles (Biker Miles), T-385/03, Zb.Orz., EU:T:2005:276, pkt 44].

W przedmiocie porównania wizualnego

48 Przede wszystkim należy przypomnieć, że aby ocenić charakter odróżniający danego elementu składowego znaku towarowego, należy zbadać większą lub mniejszą zdolność tego elementu do wskazywania, że towary lub usługi, dla których znak został zarejestrowany, pochodzą od określonego przedsiębiorstwa, a zatem do umożliwienia odróżnienia tych towarów lub usług od towarów lub usług pochodzących od innych przedsiębiorstw. Przy dokonywaniu tej oceny należy wziąć pod uwagę w szczególności samoistne cechy danego elementu, mając na uwadze, czy ma on jakiekolwiek cechy opisu względem towarów, dla których znak został zarejestrowany [zob. wyrok Sądu z dnia 13 czerwca 2006 r., Inex/OHIM – Wiseman (Rysunek skóry krowy), T-153/03, Zb.Orz., EU:T:2006:157, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo].

49 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że oba kolidujące ze sobą oznaczenia zawierają określenie „mini", które przywodzi na myśl cechę odnośnych towarów. Jak bowiem poprawnie przeanalizowała to Izba Odwoławcza w pkt 39 zaskarżonej decyzji, wspomniane określenie odnosi się do małego rozmiaru towarów, czego zresztą skarżąca nie podważa. Określenie to stanowi zatem odbicie opisowe i w rezultacie ma mniejszą zdolność do wskazywania, że towary, dla których znak został zarejestrowany, pochodzą od określonego przedsiębiorstwa.

50 Ponadto wbrew temu, co twierdzi skarżąca, powtórzenie określenia „mini" w elemencie „minimini" zgłoszonego znaku towarowego nie czyni wspomnianego elementu bardziej odróżniającym. Nawet bowiem przy założeniu, że należy analizować wspomniany element jako całość – jak to podnosi skarżąca – właściwy krąg odbiorców będzie postrzegać ten element jako zwykłe powtórzenie określenia „mini". Wspomniany krąg odbiorców dostrzeże zatem w tym tylko wskazanie dotyczące bardzo małego rozmiaru odnośnych towarów. Ten krąg odbiorców nie będzie postrzegał rozpatrywanego elementu jako elementu odróżniającego.

51 Co więcej, co do zasady odbiorcy nie będą uważać elementu opisowego stanowiącego część złożonego znaku towarowego za element odróżniający i dominujący w wywieranym przez ten znak całościowym wrażeniu. Jednakże charakter słabo odróżniający elementu złożonego znaku towarowego nie musi oznaczać, iż element ten nie stanowi elementu dominującego, jeśli w szczególności z uwagi na jego umiejscowienie w oznaczeniu lub jego rozmiar może on zdominować postrzeganie oznaczenia przez konsumenta i zachować się w jego pamięci (zob. podobnie ww. w pkt 48 wyrok Rysunek skóry krowy, EU:T:2006:157, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

52 Należy zatem zbadać, czy element „minimini" w zgłoszonym znaku towarowym może stanowić element dominujący wspomnianego znaku towarowego ze względu na swój rozmiar lub umiejscowienie.

53 W tym względzie należy przypomnieć, że złożony znak towarowy można uznać za podobny do innego znaku towarowego – identycznego lub podobnego do jednego ze składników złożonego znaku towarowego – jedynie w sytuacji, gdy składnik ten stanowi element dominujący w wywieranym przez złożony znak towarowy całościowym wrażeniu. Tak jest w przypadku, gdy składnik ten jest w stanie samodzielnie zdominować wizerunek tego znaku, który właściwy krąg odbiorców zachowa w pamięci, skutkiem czego wszystkie pozostałe składniki tego znaku towarowego są bez znaczenia dla wywieranego przez ten znak całościowego wrażenia [wyrok z dnia 23 października 2002 r., Matratzen Concord/OHIM – Hukla Germany (MATRATZEN), T-6/01, Rec, EU:T:2002:261, pkt 33]. Zatem tylko wtedy, gdy wszystkie pozostałe elementy znaku towarowego są bez znaczenia, ocena podobieństwa może zależeć wyłącznie od elementu dominującego.

54 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że ze względu na wyrazy „stick", „fratelli", „beretta", „1812" i „gli originali", które otaczają element „minimini", element ten nie stanowi elementu dominującego zgłoszonego znaku towarowego w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 53 powyżej.

55 Prawdą jest, jak zauważyła Izba Odwoławcza, wyrazy „fratelli", „1812" i „gli originali" w zgłoszonym znaku towarowym w mniejszej mierze przyciągną uwagę właściwego kręgu odbiorców ze względu na ich mały rozmiar, a element „stick" wspomnianego znaku towarowego zatrze się w całościowym wrażeniu w odniesieniu do odbiorców anglojęzycznych, którzy zrozumieją go jako element opisujący postać odnośnych towarów.

56 Jednakże uwaga odbiorców skupi się na elemencie „beretta" zgłoszonego znaku towarowego, który w przeciwieństwie do określenia „mini" nie ma znaczenia w odnośnych językach. Należy uściślić, jak to uczyniła Izba Odwoławcza w pkt 41 zaskarżonej decyzji, że okoliczność, iż przeciętny konsument włoski mógłby rozpoznać w tym elemencie nazwisko, nie jest istotna z uwagi na to, że nie ma on odpowiednika we wcześniejszym oznaczeniu i nie wykazuje z nim podobieństwa. Należy zauważyć, że wspomniany element jest wpisany na biało wewnątrz ciemnego owalu, wskutek czego wyróżnia się wizualnie.

57 Z tego względu wszystkie elementy, które składają się na zgłoszony znak towarowy, a w szczególności element „beretta”, przyczyniają się do określenia tworzonego przez wspomniany znak wizerunku, który właściwy krąg odbiorców zachowa w pamięci, i nie są w rezultacie bez znaczenia. Tym samym należy stwierdzić, że porównania wizualnego rozpatrywanych oznaczeń należy dokonać na podstawie wszystkich ich elementów, a nie jedynie na podstawie elementu „minimini” w przypadku wspomnianego znaku oraz „mini wini” w przypadku wcześniejszego znaku towarowego.

58 Uwzględniając powyższe rozważania, należy utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję w zakresie, w jakim stwierdzono w niej w pkt 41, że rozpatrywane oznaczenia wykazują tylko niewielkie podobieństwo wizualne.

59 Ponadto nawet przy założeniu, że litera „w” we wcześniejszym znaku towarowym mogłaby być postrzegana jako odwrócona litera „m”, ten argument skarżącej nie miałby wpływu na podnoszony charakter dominujący elementu „minimini” w zgłoszonym znaku towarowym i nie mógłby podnieść stopnia podobieństwa pomiędzy rozpatrywanymi znakami towarowymi.

W przedmiocie porównania fonetycznego

60 Co się tyczy porównania fonetycznego, należy zaaprobować stwierdzenie Izby Odwoławczej, zgodnie z którym istnieje niewielkie podobieństwo między rozpatrywanymi znakami towarowymi.

61 Trzeba bowiem stwierdzić, jak to uznała Izba Odwoławcza w pkt 42 zaskarżonej decyzji, że właściwy krąg odbiorców zwróci uwagę na element „beretta” zgłoszonego znaku towarowego, który jest bardziej odróżniający, i w pewnej mierze na element „stick” wspomnianego znaku towarowego w przypadku tej części odbiorców, która nie rozumie jego znaczenia. Te dwa elementy nie mają zaś odpowiedników we wcześniejszym znaku towarowym. Z tego względu, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, rozpatrywane oznaczenia nie są wymawiane w ten sam sposób.

62 Wynika stąd, że Izba Odwoławcza słusznie uznała, iż podobieństwo fonetyczne między rozpatrywanymi znakami towarowymi jest niewielkie.

W przedmiocie porównania konceptualnego

63 Co się tyczy porównania konceptualnego, Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, że rozpatrywane oznaczenia wykazują tylko niewielkie podobieństwo z uwagi na to, że współdzielą jedynie określenie „mini”, które wyłącznie opisuje cechę odnośnych towarów.

64 W rezultacie należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza słusznie uznała, iż rozpatrywane oznaczenia wykazują niewielkie podobieństwo pod względem konceptualnym.

W przedmiocie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd

65 Skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej, że ta na podstawie dowodów przestawionych przez skarżącą nie wywiodła, iż wcześniejszy znak towarowy uzyskał wzmocniony charakter odróżniający. Zarzuca jej także, że podczas dokonywania oceny nie skupiła się wystarczająco na konsumentach włoskich. Ponadto w ocenie skarżącej właściwy krąg odbiorców będzie miał skłonność do skracania zgłoszonego znaku towarowego, gdy będzie zapamiętywać lub wymieniać odnośne towary. Ponadto sądzi ona, że wyrazy „stick”, „gli originali”, „fratelli beretta 1812” w zgłoszonym znaku towarowym nie będą postrzegane jako elementy równie ważne jak jego element „minimini”. Według niej bowiem ten ostatni element – poza tym, że nie ma żadnego znaczenia – jest najbardziej czytelnym elementem tego znaku towarowego. Izba Odwoławcza powinna była zatem uznać rozpatrywany element za element najbardziej dominujący w całościowym wrażeniu wywoływanym przez zgłoszony znak

towarowy lub powinna była co najmniej uznać jego niezależną pozycję dominującą. Izba Odwoławcza w rezultacie popełniła zdaniem skarżącej błąd, wykluczając prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

66 Całościowa ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd zakłada pewną współzależność branych pod uwagę czynników, zwłaszcza podobieństwa znaków towarowych i podobieństwa oznaczonych nimi towarów lub usług. Stąd niski stopień podobieństwa pomiędzy oznaczonymi towarami lub usługami może być zrównoważony wysokim stopniem podobieństwa między samymi znakami i odwrotnie (wyrok z dnia 29 września 1998 r., Canon? C-39/97, Rec, EU:C:1998:442, pkt 17; ww. w pkt 38 wyrok VENADO w ramie i in., EU:T:2006:397, pkt 74).

67 Co się tyczy przedstawionych przez skarżącą dowodów należy przypomnieć, że istnienie bardziej odróżniającego niż zwykle charakteru, wynikającego ze znajomości znaku towarowego wśród odbiorców na rynku, zakłada w sposób konieczny, że znak ten jest znany przynajmniej znacznej części docelowego kręgu odbiorców [zob. wyrok z dnia 12 lipca 2006 r., Vitakraft-Werke Wührmann/OHIM – Johnson's Veterinary Products (VITACOAT), T-277/04, Zb.Orz., EU:T:2006:202, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo]. W niniejszym przypadku zostało ustalone, że właściwym kręgiem odbiorców są konsumenci w Unii.

68 Przy dokonywaniu oceny, czy znak towarowy cieszy się wysoce odróżniającym charakterem wynikającym z jego znajomości wśród odbiorców, należy rozpatrzyć wszystkie istotne okoliczności danego przypadku, to znaczy w szczególności udział znaku towarowego w rynku, intensywność, zasięg geograficzny i długość okresu jego używania, wielkość inwestycji dokonanych przez przedsiębiorstwo w celu jego promocji, udział procentowy zainteresowanych grup odbiorców, którym znak towarowy umożliwia zidentyfikowanie towarów lub usług jako pochodzących z określonego przedsiębiorstwa, jak również oświadczenia izb handlowych i przemysłowych lub innych stowarzyszeń zawodowych (zob. ww. w pkt 67 wyrok VITACOAT, EU:T:2006:202, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).

69 W niniejszej sprawie skarżąca przedstawiła przed Izbą Odwoławczą te same dowody co przed Wydziałem Sprzeciwów. Dowody te są następujące:

— zaświadczenie dyrektora generalnego skarżącej wskazujące wielkości sprzedaży i obroty za lata 2006–2009;

— kopie etykiet towarów;

— pismo agencji medialnej skarżącej dotyczące kwot przeznaczonych na reklamę telewizyjną w latach 2005–2009 (od 358 700 EUR do 476 300 EUR, od 668 do 934 reklam rocznie);

— broszury promocyjne wyrobów wędliniarskich;

— płyta CD zawierająca przykłady reklamy telewizyjnej;

— faktury oraz zamówienia towarów określonych jako wyroby wędliniarskie sprzedawane pod znakiem towarowym MINI WINI;

— zrzuty ekranowe witryn internetowych detalicznych sprzedawców produktów spożywczych online oferujących wyroby wędliniarskie sprzedawane pod znakiem towarowym MINI WINI;

— wyciąg z rejestru Deutsches Patent- und Markenamt (niemieckiego urzędu ds. patentów i znaków towarowych) dotyczący słownego znaku towarowego MINI WINI;

— zrzuty ekranowe witryny internetowej z reklamą wyrobów wędliniarskich sprzedawanych pod znakiem towarowym MINI WINI;

— kopia fotografii wyrobów skarżącej w słoju i oświadczenie skarżącej dotyczące różnych aspektów jej wyrobów, takich jak ich skład.

70 Należy przede wszystkim zauważyć, że dowody dotyczące wielkości sprzedaży i materiałów reklamowych odnoszących się do wcześniejszego znaku towarowego nie mogą być uznane za bezpośrednie dowody istnienia bardziej odróżniającego charakteru wynikającego z ewentualnej znajomości znaku towarowego przez odbiorców. Wielkości sprzedaży i materiały reklamowe jako takie nie wykazują bowiem, że docelowi odbiorcy danych towarów postrzegają oznaczenie jako wskazanie pochodzenia handlowego [zob. analogicznie wyrok z dnia 12 września 2007 r., Glaverbel/OHIM (Struktura szklanej powierzchni), T-141/06, EU:T:2007:273, pkt 41].

71 Co się tyczy następnie produkcji i emisji spotów telewizyjnych, skarżąca przedstawiła w szczególności pismo agencji medialnej wskazujące w postaci tabeli liczbę wyemitowanych spotów telewizyjnych promujących towary oznaczone wcześniejszym znakiem towarowym w latach 2005–2009 oraz przeznaczone na nie wydatki. Z tabeli tej wynika, że we wspomnianym okresie rozpatrywane spoty telewizyjne osiągnęły poziom od 668 do 934 emisji rocznie i pociągnęły za sobą wydatki w wysokości od 358 700 EUR do 476 300 EUR rocznie. Liczby te, choć mają znaczenie, nie pozwalają stwierdzić, że wcześniejszy znak towarowy jest znany przynajmniej znaczącej części odnośnego kręgu odbiorców. Oczywiście liczby te stanowią pewną wskazówkę, jednakże same nie wystarczą, by wykazać uzyskanie charakteru odróżniającego wyższego niż przeciętny, gdyż nie wspierają ich w szczególności dane wskazujące, że rozpatrywane spoty telewizyjne były skuteczne wobec odbiorców, do których skierowany jest wcześniejszy znak towarowy [zob. podobnie wyrok z dnia 14 września 2009 r., Lange Uhren/OHIM (Pola geometryczne na tarczy zegarka), T-152/07, EU:T:2009:324, pkt 145 i przytoczone tam orzecznictwo].

72 Wreszcie należy stwierdzić, że skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu, takiego jak sondaże opinii, badania rynku lub oświadczenia stowarzyszeń zawodowych, wskazującego udział procentowy właściwego kręgu odbiorców, któremu wspomniany znak umożliwia zidentyfikowanie towarów jako pochodzących od skarżącej. Ponadto, jak podniosła Izba Odwoławcza, przedstawione dowody nie zawierają żadnego wskazania co do posiadanego przez skarżącą udziału w rynku.

73 Izba Odwoławcza w rezultacie słusznie uznała w pkt 50 zaskarżonej decyzji, że o ile przedstawione dowody wskazują na używanie wcześniejszego znaku towarowego w Niemczech w odniesieniu do wędlin, o tyle nie pozwalają one na stwierdzenie, że poziom charakteru odróżniającego tego znaku towarowego jest wyższy od przeciętnego. Okoliczność, że znak towarowy był używany w Unii przez pewną liczbę lat, nie wystarcza bowiem jako taka do wykazania, że wspomniany znak umożliwia właściwemu kręgowi odbiorców zidentyfikowanie towarów jako pochodzących z określonego przedsiębiorstwa.

74 Z powyższego wynika, że należy oddalić twierdzenia skarżącej co do wzmocnionego charakteru odróżniającego, którym ma się cieszyć wcześniejszy znak towarowy. Zatem Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła w pkt 47 zaskarżonej decyzji, że ze względu na nieposiadanie znaczenia przez oznaczenie MINI WINI rozpatrywane w całości samoistny charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego jest przeciętny.

75 Ponadto należy przypomnieć, że z uwagi na to, iż wcześniejszy znak towarowy jest wspólnotowym znakiem towarowym, terytorium właściwym przy analizie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd jest cały obszar Unii. I tak, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, Izba Odwoławcza nie popełniła błędu, nie skupiając się bardziej na odbiorcach włoskich. Należy także przypomnieć, że ustalono uprzednio, iż właściwy krąg odbiorców, w tym odbiorcy włoscy, zrozumiałby element „minimini” we wcześniejszym znaku towarowym jako zwykłe powtórzenie określenia „mini”.

76 Ponadto o ile jest prawdą, że możliwie jest skracanie znaku towarowego [zob. podobnie wyrok z dnia 6 października 2015 r., Monster Energy/OHIM – Balaguer (icexpresso + energy coffee), T-61/14, EU:T:2015:750, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo], to zostało jednak już ustalone w pkt 56 i 61 powyżej, iż element „minimini" zgłoszonego znaku towarowego jest mniej odróżniający niż jego element „beretta", a zatem zwróciłby uwagę właściwego kręgu odbiorców w mniejszej mierze. Należy zatem oddalić argumenty skarżącej odnoszący się do skłonności konsumentów do skracania zgłoszonego znaku towarowego poprzez zachowywanie elementu „minimini" i pomijanie pozostałych elementów.

77 Wreszcie wbrew temu co twierdzi skarżąca, element „minimini" zgłoszonego znaku towarowego nie jest jedynym elementem tekstowym, który jest doskonale czytelny w rozumieniu wyroku z dnia 20 października 2009 r., Aldi Einkauf/OHIM – Goya Importaciones y Distribuciones (4 OUT Living) (T-307/08, EU:T:2009:409). Jak zostało bowiem ustalone w pkt 56 i 61 powyżej, element „beretta" wspomnianego znaku towarowego nie jest mniej dostrzegalny od elementu „minimini" tego znaku towarowego. Należy więc oddalić argument skarżącej.

78 Trzeba również stwierdzić przy uwzględnieniu wszystkich powyższych rozważań, że zgłoszone oznaczenie nie składa się z zestawienia firmy przedsiębiorstwa interwenienta i wcześniejszego znaku towarowego używanego praktycznie w identyczny sposób. Zatem wbrew temu, co podnosi skarżąca, nie zostało wykazane, że element „minimini" zgłoszonego znaku towarowego zajmuje niezależną pozycję odróżniającą w rozumieniu wyroku z dnia 6 października 2005 r., Medion (C-120/04, Zb.Orz., EU:C:2005:594).

79 W rezultacie należy zauważyć, po pierwsze, że poziom uwagi właściwego kręgu odbiorców wobec odnośnych towarów jest przeciętny. Po drugie, wcześniejszy znak towarowy wykazuje przeciętny samoistny charakter odróżniający ze względów wyjaśnionych w pkt 74 powyżej. Po trzecie, należy przypomnieć, że towary, do których odnoszą się rozpatrywane oznaczenia, są identyczne. Po czwarte, z pkt 44–64 powyżej wynika, że wspomniane oznaczenia wykazują niski poziom podobieństwa pod względem wizualnym, fonetycznym i konceptualnym.

80 Z wszystkich tych przedstawionych względów wynika, że Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, że nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 i że tym samym nie ma potrzeby badania dowodu używania.

81 W rezultacie przedstawiony przez skarżącą zarzut drugi należy oddalić.

82 Z powyższego wynika, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza odrzuciła wnioski skarżącej mające na celu zmianę decyzji Wydziału Sprzeciwów w odniesieniu do usług należących do klasy 43.

W przedmiocie kosztów

83 Zgodnie z art. 134 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron Sąd może orzec, że każda z nich pokrywa własne koszty. Ponieważ w niniejszej sprawie żądania każdej ze stron zostały tylko częściowo uwzględnione, należy orzec, że każda ze stron pokryje własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 14 lutego 2014 r. (sprawa R 1159/2013-4) w zakresie, w jakim odrzucono w niej wnioski Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG mające na celu zmianę decyzji Wydziału Sprzeciwów w odniesieniu do usług należących do klasy 43.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i Salumificio Fratelli Beretta SpA pokrywają własne koszty.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 4 lutego 2016 r.

Podpisy